

γλυκεῖαν πατρίδα καὶ μὴ δυνάμενοι νὰ πράξωμεν τοῦτο! Εἴχετε πραγματικῶς ἐλπίδας νὰ συντρίψητε τὴν δύναμιν καὶ τὴν ὑπεροχὴν τοῦ λαοῦ; Καὶ ποῖος ἐξ ὑμῶν θὰ ἡδύνατο νὰ γίνῃ ἄρχων τῆς πολιτείας καὶ νὰ κυβερνᾷ τὸν λαὸν καὶ τὸν δῆμον; Ποῖος ἐξ ὑμῶν θὰ εἶχε τὴν γαλήνην, τὴν φρόνησιν καὶ τὴν ἱκανότητα κυβερνήτου; Ἐγὼ δὲν γνωρίζω κανένα. Οὔτε σύ, οὔτε ὁ Ἀντιμενίδης, οὔτε ὁ νεαρὸς ἀδελφός μου, εἶνε ἱκανὸς πρὸς τοιαῦτα πράγματα· τὸν βλέπεις δὲ τώρα, ὅτι ἀρέσκειται μᾶλλον εἰς τὰ ἔργα τῆς θεᾶς τοῦ ἔρωτος, παρὰ εἰς τὰ καθήκοντα καὶ τὰς δωρεὰς τῆς σοβαρᾶς Ἀθηνᾶς.

— Ὡ Σαπφῶ — ὑπέλαβεν ὁ Ἀλκαῖος σοβαρῶς — τίς δύναται νὰ κρίνῃ περὶ τούτου; Τί ἦτον ὁ Πιττακός, πρὶν ἢ ἀποκτήσῃ τὴν φήμην ταύτην ὡς πολιτικὸς μέγας; Εἰς τὰς δυσκολίας δοκιμάζεται καὶ φαίνεται ἡ ἀξία τοῦ ἀνδρός. Τώρα ὅμως θὰ καταστραφῇ ἡ πατρίς μας, ἀπ' οὗ ἐπαίται κυβερνῶσιν αὐτήν. Ἀκούω ἤδη τὴν πνοὴν τῶν ἀνέμων, βλέπω τὸ σιάφος τῆς πολιτείας ριπτόμενον τῇδε ἀκείῃσιν ὑπὸ τῶν κυμάτων, ἀκούω τὴν θύελλαν μυκωμένην ἐπὶ τῶν ἰστῶν καὶ διασχίζουσιν τὰ ἰστία, βλέπω τὸ ὕδωρ εἰσχωροῦν διὰ τῆς τρόπιδος καὶ πάντας ἀγωνιζομένους νὰ σώσωσι τὸ πλοῖον, ἀλλὰ ματαιοπονοῦντας! Ἡμεῖς ὅμως, οἱ ὅποιοι δυνάμεθα νὰ τὸ σώσωμεν, περιπλανώμεθα, ἄθλιοι καὶ ἐλεεινοί, εἰς ξένας χώρας! Ἀλλοίμονον εἰς ἡμᾶς! Ἀλλοίμονον εἰς τὴν ἀτυχῇ πατρίδα!

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐπεφάνη ὁ κυβερνήτης τοῦ πλοίου καὶ διέταξε ν' ἀναπετάσωσι τὰ ἰστία πρὸς ἀπόπλουν. Ἀλλὰ συγχρόνως οἱ ἐν τῷ πλοίῳ εἶδον τὸν Ἀντιμενίδα ἀίματόφυρτον, ἐξηντλημένον καὶ καταδιωκόμενον ὑπὸ πλήθους λαοῦ

να τρέχῃ πρὸς τὴν ἀκτὴν. Ἐπῆδησεν εἰς λέμβον καὶ ἔμεινεν ἀκίνητος εἰς τὴν πλώραν του, ἀγνοῶν ποῦ πλέον νὰ καταφύγῃ, ἕως οὗ παρετήρησε τὰ σημεῖα καὶ τὰς φωνὰς ἀπὸ τοῦ καταστρώματος τοῦ πλοίου. Ἀφῆκε τὸ ξίφος του, ἐπῆδησεν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἤρχισε νὰ κολυμβᾷ πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ πλοίου, ὁπόθεν οἱ ναῦται ρίψαντες σχοινίον ἔσυραν αὐτὸν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος.

Μόλις ἐφύθασεν ἐπάνω καὶ ἔχασε τὰς αἰσθήσεις του, καταληφθεὶς ὑπὸ βαθείας λιποθυμίας.

Ἐφερον οἶνον καὶ ὕδωρ διὰ νὰ τὸν ἀναζωογονήσωσιν, ἡ δὲ Σαπφῶ ἐμφροντὶς ἐγονυπέτησεν εἰς τὸ πλευρόν του καὶ ἤρχισε νὰ τρίβῃ τὰς χεῖράς του καὶ τὸ μέτωπον. Σύννοους παρετήρει τὴν ὥραίαν του μορφήν, περὶ τῆς κατοχῆς τῆς ὁποίας ἐφαίνοντο ἤδη ἀντιπαλαίοντες ζηλοτύπως οἱ διδυμοὶ ἀδελφοί, ὁ θάνατος καὶ ὁ ὕπνος. Θὰ ἐδείκνυνεν ἄραγε τὴν συμπάθειαν ταύτην, ἐὰν ἐγνώριζεν ὁποῖός τις φόβος ἐπεβάρυνε τὴν συνείδησιν τοῦ νεανίου τούτου; ὅτι ἡ ἀγαπητὴ τῆς μαθήτρια ἔκειτο ἐν τῷ βυθῷ τῆς θαλάσσης, καταδιωχθεῖσα μέχρι θανάτου, θῦμα τῆς ἀπελπισίας τῆς καὶ τῆς ὀμότητος τοῦ διώκτου τῆς;

Τότε ὁ ἐσπερινὸς ἀνεμὸς ἐπλήρωσε καὶ ἐξώγκωσε τὰ ἰστία, τὸ δὲ πλοῖον ἤρχισε νὰ κινῆται βραδέως πρὸς τὸ εὐρὺ πέλαγος. Βαθυμὴδὸν ἐξηφανίσθη ἡ Μυτιλήνη ἀπὸ τῶν βλεμμάτων τῶν ἐξορίστων, οἱ ὅποιοι μετὰ συμπαθοῦς χαρᾶς παρετήρουν ἤδη τὸν ἀναλαμβάνοντα τὰς αἰσθήσεις του Ἀντιμενίδα. Ἡ νύξ ἐπῆλθεν ἤδη καὶ ἐξῆπλωσε τὰς πτέρυγας τῆς, φέρουσα εὐεργετικὴν γαλήνην καὶ εἰς τὰς τετλημμένας ἐκεῖνας ψυχὰς, αἱ ὁποῖαι ἔβαινον πρὸς τόσῳ ἀόριστον μέλλον.

1. ΔΟΜ ΠΕΤΡΟΣ Β'. (μετὰ βιογραφίας), ἐν σελ. 145.

2. ΤΑ ΑΝΘΗ ΤΟΥ ΜΑΙΟΥ. Εἰκὼν ὑπὸ R. Beyschlag (ἐν σελ. 149).

Τ' ἄνθη τὰ μοσχομύριστα ποῦ σὲ δροσοστολίζουν
Τὴν ἀπονη τὴ μοῖρά σου, παιδοῦλα, ζωγραφίζουν
Καθὼς αὐτὰ κ' ἔ' νηότη σου καὶ τὰ δικὰ σου κάλλι
Λίγον καιρὸ δ' ἀνθίσουνε καὶ θὰ χαθοῦνε πάλι.

3. ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΩΝ. Εἰκὼν ὑπὸ Ἀντωνίου Rotta (ἐν σελ. 153). Πρὸ ἐνὸς ἔτους ἀκριβῶς ἔθραυσε διὰ τοῦ μικροῦ του βράμφους τὸ κέλυφος τοῦ ὧστος καὶ ἐξῆλθεν εἰς τὸν κόσμον τὸ μικρὸν νεόττιον, κροκόχρουν, κομφὸν καὶ εὐκίνητον. Ὑπὸ τὴν ἰδιαιτέραν προστασίαν καὶ περιποίησιν τῶν κορασίων αὐξήθην κατέλιπε τὴν νεαράν του ἡλικίαν ἐν τῷ στενῷ περιβόλῳ τῆς ἀλιευτικῆς καλύβης. Τὰ μεγαλήτερα καὶ σπουδαιότερα συμβάντα τοῦ βίου του ἦσαν ἀσθενεῖς ἀπόπειραι πτήσεως ἐπὶ τῶν φραγμῶν τοῦ κηπαρίου, ὁπόθεν μετ' ἐκπλήξεως καὶ θαυμασμοῦ ἡδύνατο νὰ παρα-

τηρῇ τὸ ἥμισυ τοῦ εὐρέος κόσμου κυανοῦν καὶ ὑγρόν, διαπλεόμενον ὑπὸ πλοίων, καὶ ὑπεράνω αὐτοῦ περιπταμένους λευκοπτέρους λάρους. Εἰς πᾶν ἄλλο ἀνόητον ὀρνίθιον ἢ θεᾶ τῆς κυανῆς ταύτης ὑγρασίας θὰ διήγειρεν ἐπιθυμίας περιγητήσεων. Αὐτὴ ὅμως ἐπροτίμησε νὰ μένῃ εἰς τὴν γενέθλιον χώραν, ἠύξησεν ἐντίμως τρεφομένη καὶ ἡσθάνθη ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φυόμενον καὶ αὐξανόμενον τὸν λευκόπτερον λόφον — τὸ ἀληθὲς τεκμήριον γυναικείας τελειότητος. Αἰφνης τὰ κοράσια ἀναγγέλλουσι μετ' ἀλαλαγμῶν χαρᾶς ὅτι μετ' οὐ πολὺ ἡ αὐλή των θὰ ἴδῃ καὶ ἄλλα νεόττια. Ὁ πετεινὸς καὶ ἡ ὄρνις συνέδεσαν τὸν βίον των δι' ἀρρήκτων δεσμῶν. Ὁ ζηλότυπος ἀνὴρ θὰ δυνήθῃ ἐντὸς ὀλίγου νὰ βλέπῃ αὐξανόμενους τοὺς υἱοὺς τῶν ἐγγόνων του καὶ νὰ χαίρῃ ἐπὶ τῇ ἀθώᾳ αὐτῶν εὐτυχίᾳ.

4. ΑΝΑΠΑΥΣΙΣ ΕΚ ΤΟΥ ΤΑΞΕΙΔΙΟΥ. Εἰκὼν ὑπὸ Marie Laux (ἐν σελ. 156), μετὰ σχετικοῦ ἄρθρου (ἡ χελιδὼν) ὑπὸ Κ. Ἰεροκλέους (ἐν σελ. 148).